

ταραχῆς. Αἶφνης ἀνέκραξε σχεδὸν μετὰ φρίκης, προσβληθεὶς ἀπὸ αἰφνιδίαν τινα ἰδέαν,

— Ἄλλ' ἂν ἠπατήθην; ... ἄλλ' ἂν ὁ τυχοδιώκτης αὐτὸς ὑπὸ τὴν προσπεποιημένην εὐθεσίαν του ἔκρυπτε σχεδιδόν τι ψυχρῶς σχεδιασθέν, ἀπαίσιόν τινα σκοπόν; Ἄλλ' ὅχι, ὅχι, ὁ δόλος καὶ ἡ πλεκτάνη δὲν δύνανται νὰ φθάσωσιν εἰς τοσοῦτον ἀποτρόπαιον τελειότητα. Ἐν τούτοις, ἂν ἡ ἀποστολή του συνεβιάζετο μὲ τὴν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ὅστις ἀνεχώρησε μετὰ συνοδείας; Καὶ ἐγώ... ἐγὼ ὅστις τοῖς ἐγγυήθην δι' αὐτὸν τὸν τυχοδιώκτην... Ἐγὼ, ὅστις εἰς τὴν χθεσινήν μου ἐπιστολήν, ἐπεδοκίμασα σχεδὸν τὴν δι' αὐτὸν ἀποφασίν των... φρονῶν ὡς αὐτοὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι ἤθελεν εἰπεῖ ὁ Γασκόνος, πᾶν ὅ,τι ἤθελε διηγηθῆ περὶ τῶν μυστηρίων τοῦ Διαβολοχωρίου, δὲν ἠμπόρει παρὰ νὰ ὠφελησῇ... Ἐντούτοις ἂν ἠπατήθην;

Ἄν συνετέλεσα νὰ εἰσάξω ἓνα κινδυνώδη ἐχθρόν;... ἄλλ' ὅχι, ἤθελεν ἤδη ἐνεργῆσαι ἂν ἐγνώριζε τὸ μυστήριον... Καὶ ἀκόμη... ὅχι... ὅχι... ἴσως ἐπερίμενε τὴν ἔλευσιν αὐτῆς τῆς φρεγάτας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀπεσταλμένου διὰ νὰ ἐνεργήσῃ; Ἰσως εἶνε σύμφωνοι μὲ αὐτόν; ὦ! εἰμαι μέχρι θανάτου ἀνήσυχος.

Ταῦτα λέγων ὁ πῆτερ Γριφὼν, ἐξῆλθε κατεσπυσμένως διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὰς προετοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεώς του.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια.)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΛΗΣΤΟΥ.

Τὸν χειμῶνα τοῦ 1849 εὗρισκόμεν ἐν Μαδρίτην εἰς χορὸν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ πρίγκηπος Λωριδά.

Ἀπάντων τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα ἐπὶ τῆς Βαρόνης δὲ Μιρόζα, λαμπρὸν ἄνθος τῶν τροπικῶν, τὸ ὅποιον ἐσκίαζεν ὅλας τὰς καλλονὰς τῆς Καστιλίας καὶ Ἀνδαλουσίας.

Γεννηθεῖσα εἰς Λιμὰ καὶ χήρα ἐνὸς στρατηγοῦ Πορτογάλου ἡ ὠραία κρσοῦδς εἶχεν ἀποκατασταθῇ πρὸ ὀλίγου εἰς Μαδρίτην.

Πλησίον αὐτῆς ἵστατο νέος Σουηδὸς διακεκριμένης συμπεριφορᾶς, ὁ κόμης δὲ Βαλρίκ, θεωρῶν αὐτὴν μὲ μέγαν θαυμασμόν. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ εὐγενοῦς τούτου παρευθὺς μὲ ἐξέπληξε, διότι εὗρον ἐν αὐτῷ ὁμοιότητα πρὸς ἄνθρω-

πον τινα, τὸν ὅποιον εἶχον ἀπαντήσῃ εἰς περιστασιν κρίσιμον.

Ἡ φίλη μου, ἡ κόμηςσα Σαντα-Φλώρα διέβαινε πλησίον μου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Γνωρίζετε, τῇ εἶπον σταματήσας αὐτὴν, τὸν κόμητα Βαλρίκ;

— Βεβαίως.

— Τί πράττει;

— Ἀναστενάξει πλησίον τῆς Βαρόνης δὲ Μιρόζα.

— Καὶ ἐλπίζει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χειρὰ της;

— Δὲν πιστεύω· ἡ χεὶρ τῆς Βαρόνης εἶνε τόσον λεπτὴ, ὥστε διαφεύγει πάντοτε μεταξὺ τῶν δακτύλων τῶν ἐραστῶν της.

— Εἴσθε βεβαία, ὅτι εἶναι πραγματικῶς κόμης δὲ Βαλρίκ;

— Τόσῳ βεβαία, ὅσον εἶνε ἀληθές, ὅτι εἶνε ξανθός.

— Τίς τὸν ἐπαρουσίασεν ἐδῶ;

— Ὅλος ὁ κόσμος· ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ ἐξέτασις αὐτῆς; μήπως διωρίσθητε ἀνακριτῆς κύριε δ' Ἀμονβίλ,

— Φιλάττη κόμηςσα, μοὶ φαίνεται ὅτι ὁμοιάζει...

— Πρὸς ποῖον;

— Πρὸς τὸν ἀρχηγὸν ληστρικῆς συμμορίας, ὅστις πρὸ τριῶν μηνῶν μὲ συνέλαβε.

— Νομίζω, ἀκριβέ μου δ' Ἀμονβίλ, ὅτι ἐκυτάξατε πολὺ ἀπόψε τὴν βαρόνην δὲ Μιρόζα καὶ ἐσκοτίσθητε.

— Μοὶ κάμνετε μίαν ἐκδούλευσιν, κόμηςσα;

— Ποίαν; θέλετε νὰ φωνάξω βοήθειαν, νὰ ριφθῶ ἐπὶ τοῦ κόμητος καὶ νὰ τὸν δέσω;

— Ἀκούσατε· θὰ πορευθῶ πλησίον τοῦ κόμητος· ἔλθετε νὰ μ' ἐνταμώσῃτε καὶ παρακαλέσατέ με νὰ σᾶς διηγηθῶ ληστρικὴν τινὰ ἱστορίαν.

Ἡ κόμηςσα διεβράγη εἰς σφοδρὸν γέλωτα καὶ ὠθοῦσά με ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου

— Κυρίαί, εἶπεν, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἱππότην δ' Ἀμονβίλ, ὅστις ἀποθνήσκει ἐξ ἐπιθυμίας νὰ σᾶς διηγηθῇ μίαν νόστιμον ἱστορίαν ληστοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃ πρὶν χορεύσῃ μετ' ἐμοῦ τὴν πόλκα, σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸν ἀκροασθῇτε.

Τὸ θελκτικόν μου ἀκροατήριον ἐψιθύρισεν ὀλίγον, ἔπειτα ἐσιώπησεν, ἐμεδίασε καὶ ἤκουσεν.

Ἦρχισα λοιπὸν, ῥίπτων ἐπὶ τοῦ κόμητος, βλέμμα ἱκανὸν καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα νὰ δειλιάσῃ.

Πρὸ τριῶν μηνῶν διευθυνόμεν εἰς Μινάρε μὲ-

νος καὶ ἦτο νύκτα. Ὅτε ἔφθασα εἰς τὸ δάσος τοῦ Νιβάο, ἄνθρωπός τις ὑψηλός, καθὼς ὁ κύριος κόμης, με ἐπλησίασε καὶ ἐζήτησε ἡ τὸ βαλάντιόν μου, ἡ τὴν ζώην μου. Ὅταν ὁ κλέπτης ἀφίνει τὸν ταξειδιώτην νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ βαλαντίου καὶ ζῆς, ἐννοεῖτε ὅτι ἐκεῖνος θὰ προτιμήσῃ νὰ προσφέρῃ τὸ βαλάντιον. Ἀλλὰ κατὰ κακὴν μου τύχην εἶχον λησμονήσει τὸ βαλάντιόν μου, ἐδιηγήθη λοιπὸν τὴν ἀτυχίαν μου εἰς τὸν ληστὴν προτείνων αὐτῷ ἐὰν θέλῃ νὰ ἐρευνήτῃ τὰ θυλάκιά μου.

— Ἄπαγε, εἰσθε εὐγενῆς, καὶ ἐπομένως ὁ λόγος σας μὲ ἀρκεῖ. Ἐὰν θέλητε μάλιστα σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὸ ἐδικόν μου βαλάντιον διὰ νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ ταξειδίον σας· εἶνε ὀλίγον πτωχικὸν ὡς πρὸς τὸν κόμημα δ' Ἀμονβίλ, ἀλλὰ σᾶς τὸ προσφέρω ὅποιον εἶναι.

Ἐπειδὴ δὲ ἐδίσταζον νὰ τὸ λάβω προσέθηκε.

— Καταλαμβάνω τὰς προλήψεις σας. Τοῦτο εἶναι δάνειον τὸ ὅποιον σᾶς κάμνω, καὶ ἰδοὺ τίνι τρόπῳ θέλετε μοὶ τὸ ἐξοφλῆσαι. Λάβετε σεῖς τὴν λεπίδα τοῦ ἐγχειριδίου τούτου, ἐγὼ δὲ κρατῶ τὴν λαβὴν, καὶ ὅταν σᾶς παρουσιάσῃ τὴν λαβὴν ἀδιάφορον, τίς καὶ εἰς ποῖον μέρος, ἀποδίδετε τὴν λεπίδα καὶ τὸ ἀργύριον.

— Εἰπὼν ταῦτα ἔγεινεν ἄφαντος ἀφήσας εἰς τὰς χεῖράς μου τὸ βαλάντιόν του.

Ἐκτοτε δὲν ἐπανεῖδον οὔτε ληστὴν οὔτε λαβὴν καὶ οὕτως εἶμαι ὁ χρεώστης τοῦ κλέπτου μου.

— Καὶ τὸ ἐγχειρίδιον; εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Ἰδοὺ, ἀπεκρίθη ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου μου τρομερὰν μικρὰν λεπίδα, τὴν ὁποίαν δέκα ὠραῖαι χεῖρες διεφιλονείκησαν.

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν τὸ δάσος δὲ Νιβάο διὰ νὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ; εἶπε νέος τις ἀνόητος.

— Εἶναι μαγευμένον φαίνεται, ἀνέκραξεν ἡ βαρόνη δὲ Μιρόζα, ἐξετάζουσα τὸ ἐγχειρίδιον.

— Ἰσως εἶναι πιγιγνιδίον τι τοῦ τραπεζίτου σας, ἐπρόσθεσεν ὁ δὲ Βαλρίκ· θὰ ἔστειλε κανένα ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του μετρημισμένον εἰς φρα-διάβολον νὰ σᾶς παρακολουθῇ.

— Αἶφνης ἠκούσθη ἡ μουσικὴ παίζουσα βάλς τι τοῦ Στράους, καὶ μοῦ ἀνῆρπασε τὸ τρελλὸν ἀκροατήριόν μου.

Ἐμεινὰ τότε μόνος μετὰ τοῦ κόμητος δὲ Βαλρίκ· οὗτος ἀφοῦ παρετήρησε περὶ αὐτὸν με ὕψος προφυλακτικόν,

— Ἀναγνωρίζετε τοῦτο, μοὶ εἶπε με βραδείαν

καὶ μυστηριώδη φωνήν, δεκνύων μοι πρᾶγμα τι τὸ ὅποιον ἐκρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα.

Ἦτο ἡ λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου μου

— Λοιπὸν δὲν ἠπατήθη, σεῖς εἰσθε; ἀνέκραξα ὁπισθοχωρῶν ἐν βῆμα.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἐπιθύρισε μετὰ λύπης, ἀλλὰ σιωπῇ! εὐρισκόμεθα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρίγκιπος Λοριδά, εἶμαι δὲ ὁ κόμης Βαλρίκ, ὅστις σᾶς ἐκέρδισε δέκα λουδοβίκια εἰς τὸ λασκενέ. Ἐχετε διάθεσιν νὰ με πληρώσητε τέλος, κύριε ἱππότη;

— Ἀλλὰ ποῖος ἄνθρωπος εἰσθε λοιπὸν; εἶπον δίδων αὐτῷ τὰ δέκα λουδοβίκια.

— Εἶναι μακρὰ καὶ λυπηρὰ διήγησις, καὶ ἡ στιγμή δὲν ὑπάρχει κατὰλληλος.

— Καὶ τὸ μέλλον σας κύριε! Εἰσθε νέος, πνευματώδης, πεπαιδευμένος, ἡδύνασθε ἀκόμη...

— Τὸ μέλλον μου! ὦ! δὲν ὑπάρχει δι' ἐμέ. Ἰδοὺ, ἰδέτε αὐτὴν τὴν γυναῖκα, κύριε ἱππότη, εἶπε δεικνύων μοι τὴν βαρόνην δὲ Μιρόζα. Ἡ γυνὴ αὕτη κρατεῖ τὴν τύχην μου εἰς τὰς χεῖράς της. Ἐὰν κατεδέχετο νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα μου· ἤθελον τὰ πάντα θυσιάσει. ὦ! τότε...

Ἀλλὰ διεκόπη αἰφνιδίως καὶ με ἀφήκε ἀποτόμως, τὸ βάλς εἶχε τελειώσει, τὸν εἶδον δὲ γελῶντα νὰ δίδῃ τὸν βραχίονα εἰς τὴν βαρόνην δὲ Μιρόζα.

Βλέπων τις αὐτὸν ἄλλοτε εὐχαριν καὶ πνευματώδη, ὡς Ἀδὸν Ζουάν, ἄλλοτε βεβρωμένον καὶ μελαγχολικὸν ὡς τὸν Βέρτερον, ποτὲ δὲν ἤθελεν ἐννοῇσαι ὅτι ἐλήστευε τοὺς ὁδοιπόρους.

— Λοιπὸν, μοὶ εἶπεν ἡ κόμησσα Σάντα Φλώρα λαμβάνουσα τὸν βραχίονά μου, βλέπω δὲν σᾶς φεβίζει πλέον ἢ θεὰ τοῦ κόμητος. Τί ἐλέγατε εἰς τὸν τρομερὸν αὐτὸν ληστήν;

— Ὡμιλοῦσαμεν, κυρία, περὶ τοῦ μεγάλου ζωγράφου Μουρίλλου.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἅπασα ἡ πόλις Μαδρίτη ἦτο εἰς κίνησιν· ἅπειρον πλῆθος συνέρρεεν εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰ παράθυρα ἦσαν πλήρη γυναικῶν ὠραίων καὶ εὐγενῶν, αἱ γέγχι ἐγεμον ἀπὸ περιέργους. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἠκούοντο φωναί, « ἰδοὺ ἔρχεται, τὸν βλέπω ».

Τίς ἦτο λοιπὸν ὁ μετὰ τοσαύτης ἀνυπομονησίας περιμενόμενος;

Ἀρχιληστής, ὅστις ἕνεκα τῆς ἀνηκούστου τολμῆς του συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἀγρόπνων χωροφυλάκων.

ἔλεγον δὲ περὶ αὐτοῦ διάφορα παράδοξα ἀνέκδοτα καὶ ὅτι κατήγετο ἐξ εὐγενῶν.

Τέλος ἐφάνη αὐτὸς φρουρούμενος ἀπὸ στρατιώ-
τας ἀλυσοδεμένους. Εἶχε τὸ ἀνάστημα ὑψηλὸν,
τὴν στάσιν μεγαλοπρεπῆ καὶ υπερήφανον. Ἄλλ'
ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ λαοῦ ἀναγνώρι-
σαντος ὅτι ὁ δέσμιος ἦτο ὁ κόμης Βαλρίκ!

Ἐφῆρε τὴν βαρεῖαν ἄλυσαν εἰς τὸν λαιμὸν ὡς
ἐὰν ἐφόρει ἀπλοῦν μετὰ ξινον λαιμοδέτην, καὶ τὰς
ἀλύτους εἰς τὰς χεῖρας ὡς χειρόκτια. Διέβη δὲ τὴν
πλατεῖαν μὲ τὴν συνήθη του ἀφέλειαν· ἔπαν τὸ
πλῆθος ἕστατο σιωπηλὸν καὶ ἐκπληκτον. Αἶφνης
κρυγὴ ἠκούσθη, ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο τῆς βαρόνης
δὲ Μιρόζα. Ἄρα γε ἡ ὥραία κρεολὸς ἠσθάνθη τύ-
ψιν συνειδότος ἐνθυμηθεῖσα τοὺς μυστηριώδεις
καὶ τελευταίους λόγους τοῦ Βαλρίκ εἰπόντος
«δέχθητι τὴν γειρά μου καὶ θὰ μὲ καταστήσης ὄχι
μόνον εὐτυχῆ, ἀλλὰ καὶ τὴν τιμὴν μου θὰ σώ-
σῃς;»

Βεβηχίως πονδαῖόν τι συνέβη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς
Βαρόνης, καθὼς θέλομεν ἰδεῖ μετ' ὀλίγον. Οἱ κά-
τοικοι τῆς Μαδρίτης ἐπερίμενον μετ' ἀνυπομονη-
σίας τὸ ἀποτέλεσμα. Πόσα μυστηριώδη πράγ-
ματα ἔμελλον ν' ἀποκαλυφθῶσι! Τὴν δὲ ἡμέραν
καθ' ἣν ἔμελλε νὰ δικασθῇ ὅλοι οἱ περίεργοι ἦσαν
εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν.

Ἀλλὰ ὅποια ἡ ἐκπληξίς των ὅταν καταβάντες
εἰς τὴν εἰρκτὴν εὐρον αὐτὴν κενήν· ὁ Βαλρίκ εἶχε
δραπετεύσει.

Ἐμαθον δὲ ὅτι ἡ Βαρόνη δὲ Μιρόζα περιεφέ-
ρετο τὴν νύκτα ἔξω τῆς φυλακῆς, καὶ ὅτι ἀνε-
χώρησεν ἐκ Μαδρίτης.

Σὰς ἀφίω νὰ φαντασθῇτε πόσαι κατηγορίαι
ἐτοξεύθησαν ἐναντίον τῆς βαρόνης.

Εὐτυχῶς ὅμως κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐστάλη
εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον τῆς Μαδρίτης καμηλο-
πάδαλις, ἐπισύρασα τὴν προσοχὴν τοῦ κοινού,
καὶ οὕτως ἐλησμονήσαμεν καὶ βαρόνην καὶ ληστήν.

Ἡμέραν τινα εὐρισκόμενος εἰς Ἀλγερίαν, ὅπου
ὑπῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ τὰς γαλλικὰς κατακτήσεις,
ἤκουσα κρότον πυροβόλων. Ἐμαθον δὲ ὅτι ἐδίω-
κον τοὺς ἄραβας. Αἶφνης εἰς τὴν γωνίαν ὁδοῦ
τινος εἶδον τέσσαρας στρατιώτας φέροντας περι-
λύπους ἐπὶ τῶν ὅπλων των τὸ πτώμα ἀξιωματι-
κοῦ. Ἦτο, καθὼς ἔλεγον, ὁ γενναίτερος τοῦ τάγ-
ματος. Προχωρήσας ἀνεγνώρισα τὸν κόμητα δὲ
Βαλρίκ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν γυνὴ τις ἔδραμε καὶ
ῥιφθεῖσα ἐπ' αὐτοῦ τὸν κατέβρεξε μὲ τὰ δάκρυά

της. Ἦτο ἡ βαρόνη δὲ Μιρόζα, ἡ μᾶλλον ἡ κό-
μησσα δὲ Βαλρίκ, διότι ἦτο μὲν πραγματικῶς κό-
μης Βαλρίκ, διὰ τῆς κακῆς του ὁμῶς διαγωγῆς
ἐξολοθρευσας τὴν περιουσίαν του κατεστράφη
ἐντελῶς. Ἡ κόμησσα τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν φυλα-
κὴν, τὸν ἐξήγνισε καὶ τὸν ἐνυμφεύθη.

Ἐπροσπάθησα τὴν ἐπαύριον νὰ τὴν ἐπαινίδω,
ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον· εἶχεν ἀναχωρήσει ἐξ Ἀλ-
γερίας.

Μετά τινα ἔτη ἀγία τις μοναχὴ ἐφονεύθη εἰς
τὸ πεδίον τῆς ἐν Ἄλμα μάχης. Ὀνομάζετο ἀδελ-
φὴ Ἀμαλία, καὶ ἀδελφὴ κόμησσα· ὑπὸ τὸ τελευ-
ταῖον τοῦτο ὄνομα ἦτο γνωστοτέρα. Στερηθεῖσα
ἐκείνου τὸν ὅποιον ἔσωσεν ἡ κόμησσα Βαλρίκ ἀφιέ-
ρωσε τὴν ζωὴν εἰς λατρείαν τοῦ θεοῦ καὶ περι-
θαλψιν τῶν δυστυχῶν.

Ἄβυσσος ἡ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς. Εἰσδύσατε
ὅμως εἰς τὴν ἄβυσσον ταύτην καὶ θέλετε ἀπαντή-
σει συχναῖς ἡρωϊσμὸν, πάντοτε δὲ ἔρωτα καὶ
ἀφοσίωσιν, μετάνοιαν καὶ ἐξιλέωσιν.

ὑπὸ τῆς Κ. Ν. Φ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΘΗΡΑΣΙΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΤΙΡΙΩΝ.

Ἐπιστολὴ I. Δεκιγάλλα πρὸς τὸν Κ. Λεδού.

Ἀξιότιμε Κύριε!

Ἀπαντῶν ἀσμένως εἰς τὴν ὑμετέραν ἐρώτησιν,
ἐὰν δηλονότι τὰ ἐν Θηρασίᾳ ἀνακαλυφθέντα κτί-
ρια εἰσι τῶν ἔργων Καρῶν, ἡ μᾶλλον Φοινίκων
ἢ τέλος Πελασγῶν, ὡς γράφει ὁ ἱατρὸς Κ. Δελέν-
δας πρὸς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπι-
στημῶν, σὰς κάμνω τὴν παρατήρησιν, ὅτι τὴν
δόξαν ταύτην, ἣν ἡσπάσθη ὁ Κ. Δελένδας, πρῶ-
τος ἐξέφρασεν ὁ ἐνταῦθα Σχολάρχης Κ. Στέφανος
Στεφάνου ἐν τινὶ αὐτοῦ διατριβῇ καταχωρηθείσῃ
ἐν τῇ ἐφημερίδι *Πατρίδι*, χωρὶς ποσῶς ὅμως
ν' ἀναφέρῃ καὶ τοὺς λόγους ἐφ' ὧν στηρίζει αὐ-
τήν· ἀγνοῶ ἐπίσης ἐπὶ ποίων λόγων ἐπερείδεται
καὶ ὁ Κ. Δελένδας. Τὸ κατ' ἐμὲ ὁμολογῶ ὅτι οὐ-
δόλως ὑπάρχουν ἀποχωρῶσαι ἱστορικαὶ μαρτυρίαι
πρὸς ὑποστήριξιν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς δόξης, ἀλ-
λὰ παραδεχθέντες ἅπαξ, ὡς δὲν ὑπάρχει ἀμφι-
βολία, ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κτίρια εἰσὶ προγε-
νέστερα τῆς καταβυθίσσεως τοῦ μεγάλου τῆς θή-
ρας ἡφαιστείου, καὶ ἐπομένως τῶν ἐξ *ασπης* (*pire-
rina bianca*) καὶ κισσήρεως ἐκρήξεων, εἰκάζομεν
μετὰ μεγίστης πιθανότητος ὅτι ὠκοδομήθησαν οὗ